

Forslag

til

Lov om ændringer i lov om byplaner.

Fremsat den 28. november 1961 af *boligministeren*.

§ 1.

I lov om byplaner jfr. lovbekendtgørelse nr. 242 af 30. april 1949, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 tilføjes som nyt stk. 3:

„Hvor hensynet til bevaring af værdifulde gadebilleder eller gamle bydeles særprægede karakter tilsiger det, kan i en byplan tillige bestemmes, at bebyggelse kun må nedrives, ombygges eller på anden måde ændres, såfremt kommunalbestyrelsen meddeler tilladelse hertil.“

2. I § 9, 1. punktum, indsættes i stedet for ordene „anvendes på en måde“:

„anvendes eller rådes over på en måde“.

3. I § 12, stk. 1, indsættes efter ordet „iøvrigt“:

„ — herunder af bevaringshensyn, jfr. § 2, stk. 3 — “.

4. Som ny paragraf indsættes efter § 14:

„§ 14 a. Har en ejer af en ejendom, som er omfattet af bestemmelser i medfør af § 2,

stk. 3, anmodet kommunalbestyrelsen om tilladelse til at nedrive, ombygge eller ændre bebyggelse på ejendommen, og afslår kommunalbestyrelsen at meddele tilladelse hertil, eller er tilladelse ikke meddelt senest 9 måneder efter, at der er ansøgt herom, kan ejeren forlange ejendommen helt eller delvis overtaget af kommunen mod erstatning.

Krav i henhold til stk. 1 om kommunens overtagelse af en ejendom kan tidligst fremsættes, når der er forløbet 3 måneder fra byplanens godkendelse.

Ved beregning af forløbet af den i stk. 1 nævnte frist medtages den tid, i hvilken de til et forbud efter § 9 og bekendtgørelse af et forslag til en byplan i henhold til § 8 knyttede retsvirkninger hindrer en ejer i at iværksætte en ansøgt nedrivning, ombygning eller ændring.

Hvis delvis afståelse af en ejendom vil medføre de i § 13 omhandlede følger for den del af ejendommen som kræves overtaget af kommunen, kan kommunen fordre, at hele ejendommen overtages.“

5. I § 18 indsættes mellem ordene „§ 14, 2det stykke“ og „og § 15, 1ste stykke“:

„§ 14 a, 4de stykke“.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Københavns borgerrepræsentation har i sit møde den 6. april 1961 vedtaget at tiltræde et af magistraten stillet forslag til boligministeriet om visse ændringer i byplanloven med henblik på tilvejebringelse af en lovgivning, som giver bedre sikkerhed end hidtil for bevaring af gamle bydeles særprægede karakter og af værdifulde gadebilleder. Der henvises herom til den som bilag til lovforslaget optagne indstilling af 7. marts 1961 fra Københavns magistrat til borgerrepræsentationen samt udvalgsbetænkning af 28. marts 1961 til samme.

Den lovgivning, som i dag kan komme i betragtning ved bevaring af byområder og gadestreg, kan — når bortses fra de tilfælde, hvor bygninger kan fredes i henhold til bygningsfredningsloven eller omfattes af en bevarende saneringsplan — ikke forhindre nedrivning af bygninger. For så vidt angår ændringer i bestående bebyggelses ydre udformning og nybyggeriets tilpasning til omgivelserne forekommer især bestemmelserne i byplan- og bygge Lovgivningen at give en i de fleste tilfælde tilstrækkelig mulighed for at bevare et områdes særpræg og fastholde de enkelte bebyggelselementers karakter. Der kan dog ikke ganske ses bort fra, at bestemmelsernes rækkevidde ikke altid er lige klar, og at der har hersket nogen usikkerhed og som følge deraf en vis tilbageholdenhed med hensyn til at bringe bestemmelserne i anvendelse.

På denne baggrund finder regeringen at burde stille forslag til sådanne ændringer i byplanloven, at det bliver muligt for kommunerne i forbindelse med byplanlægningen at sikre den fortsatte beståen af bebyggelse, som er af betydning for bevarelsen af miljømæssigt værdifulde og særprægede ældre bydele og gadebilleder.

Bevaringen af den miljøskabende bebyggelse foreslås sikret, ved at det i en byplan for bevaringsværdige områder skal kunne bestemmes, at nedrivning, ombygning eller anden ændring ikke må foretages uden kommunalbestyrelsens tilladelse.

Endvidere stilles forslag om, at den i byplanloven hjemlede adgang for kommuner til at ekspropriere ejendomme, som det er nødvendigt at råde over af hensyn til virkeliggørelsen af forskellige af byplanens formål, udvides til også at gælde i tilfælde, hvor bevaringshensyn tilsiger det.

Herudover indeholder forslaget bestemmelser vedrørende ejeres retsstilling, hvor ejendomme omfattes af en byplan, efter hvilken der som fore-

slået skal indhentes tilladelse til at foretage nedrivning m. v., således at der dels fastsættes frister for behandlingen af ansøgninger, dels gives den ejer, hvis andragende ikke imødekommes, ret til at forlange ejendommen overtaget af kommunen mod erstatning.

Endelig stilles forslag om visse andre ændringer, som er en følge af de ovenfor omtalte forslag.

Om de enkelte ændringsforslag henvises iøvrigt til de særskilte bemærkninger til disse.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Nr. 1.

Bestemmelsen tilsigter, hvor der til bevaring af værdifulde gadebilleder eller gamle bydeles særprægede karakter er knyttet en samfundsinteresse, at skabe forudsætning for, at kommunen dels kan hindre en nedrivning af, dels afvise ombygning og ændring af bebyggelse, som bidrager til et områdes eller gadestreges særlige karakter og miljø.

Den foreslåede ordning, hvorefter en ejer må søge tilladelse til at foretage nedrivning eller ombygning, gør det muligt at individualisere under hensyn til den pågældende bebyggelses og den påtænkte foranstaltningens betydning for miljøet.

Bestemmelsens anvendelse forudsætter, at den optages i en byplan, som udarbejdes for et område, hvor hensynet til bevaring af værdifulde gadebilleder eller gamle bydeles særprægede karakter tilsiger det.

Den omstændighed, at der i en byplan træffes bestemmelse om, at bebyggelse ikke må nedrives, ombygges eller på anden måde ændres i strid med planen, udelukker ikke, at de i anden lovgivning indeholdte beslægtede bestemmelser med tilsvarende sigte kan komme til anvendelse på ejendomme inden for byplan området. Det gælder således bestemmelserne i bygningsfredningsloven, saneringsloven og bygge Lovene, som derfor bør foretrækkes anvendt i de konkrete tilfælde, hvor de skønnes tilstrækkelige og hensigtsmæssige for opnåelse af den tilsigtede bevaring.

Nr. 2.

Den foreslåede formulering tager sigte på, at bestemmelsen i § 9 også kommer til at omfatte det forhold, at det i en byplan af bevaringshensyn agtes foreskrevet, at bebyggelse ikke må nedrives, ombygges eller ændres uden kommunalbestyrelsens tilladelse.

Får kommunalbestyrelsen kendskab til, at bebyggelse i området agtes fjernet eller ændret, vil der af boligministeriet på begæring af en kommunalbestyrelse, som er i færd med at tilvejebringe en byplan med bevaringsbestemmelser, kunne nedlægges forbud herimod.

Nr. 3.

Byplanlovens § 12 foreskriver, at kommunalbestyrelsen mod erstatning kan ekspropriere private tilhørende grunde, bygninger m. v. til gennemførelse af forskellige af byplanens formål.

For bevaringen af et område må det ikke alene anses for nødvendigt, at det offentlige kan forhindre, at der handles imod bevaringshensynet, men også at bevaringsmuligheden ikke går tabt som følge af passivitet. Manglende vedligeholdelse og undladelse af at foretage forbedringer kan føre til, at bebyggelsen forfalder eller præger omgivelserne på en uheldig måde. En særlig risiko kan opstå, hvor f. eks. bygninger, som anvendes til erhvervsformål — værksted, industri, lager — som byplanen ikke har kunnet hindre, udsættes for et slid, som efterhånden kan fremkalde bygningernes nedbrydning.

Hvad enten det bygningsmæssige forfald skyldes manglende vilje eller manglende forståelse eller evne til at modvirke det, vil en forringelse af bebyggelsen kunne medføre, at bevaringsmuligheden går tabt, og det kan derfor være påkrævet, at kommunalbestyrelsen i sådanne og lignende tilfælde kan kræve ejendommen eksproprieret. Det fremsatte forslag tager sigte herpå.

Nr. 4.

De nærmere regler for ejerens retsstilling, såfremt han hindres i at foretage nedrivning m. v., foreslås optaget i en selvstændig ny bestemmelse som § 14 a.

I stk. 1 bestemmes, at ejeren kan forlange ejendommen overtaget af kommunen mod erstatning, såfremt en ansøgt tilladelse nægtes eller ikke er meddelt inden 9 måneder.

Forslaget giver ejeren en lignende adgang til at forlange overtagelse, som den der i byplanlovens § 14 er tillagt ejeren af det areal, som udlægges til offentligt formål, men retten hertil er ikke som i § 14 betinget af, at ejeren afskæres fra en rimelig og forsvarlig udnyttelse af ejendommen.

I stk. 2 er det af praktisk administrative hensyn foreslået, at en ejer tidligst kan stille krav om overtagelse af en ejendom 3 måneder efter, at byplanen er godkendt.

Reglen i stk. 3 vedrører ansøgninger om tilladelse til nedrivning m. v., som fremsættes, inden byplanen er godkendt. Det foreskrives, at den tid, et § 9-forbud og byplanens fremlæggelse i henhold til byplanlovens § 8 hindrer en ejer i at råde over ejendommen, kommer til afkortning i den i stk. 1 fastsatte 9 måneders frist. Som følge af bestemmelsen i stk. 2 kan den reelle afkortning af 9 måneders fristen dog højst blive 6 måneder.

Bestemmelsen i stk. 4 tager sigte på, at der i tilfælde af delvis afståelse af en bevaringsværdig ejendom ikke ved delingen fremkommer ejendomme, som ikke vil kunne udnyttes selvstændigt.

Nr. 5.

Den foreslåede tilføjelse medfører, at byplanlovens § 18, som foreskriver, at vurderingskommissionen ved delvis afståelse af en ejendom skal søge tilvejebragt hensigtsmæssige omdelinger, også kan komme til anvendelse ved afståelser i henhold til forslaget.

KØBENHAVNS MAGISTRAT
4. afdeling

Bilag 1.

København, den 7. marts 1961.

Til borgerrepræsentationen.

I mødet den 19. marts 1959 traf den ærede forsamling beslutning om en række administrative retningslinjer for bebyggelsens anvendelse og udformning i Københavns gamle bydele inden for voldene (B. F. 1958—59, s. 2368—2405).

Uanset at der i offentligheden kan spores en voksende forståelse af ønskeligheden og værdien af at bevare den gamle bydels præg og struktur, og uanset at magistraten har søgt de nævnte retningslinjer respekteret ved behandlingen af byggesager, må de hidtil for magistraten til rådighed stående midler karakteriseres som utilstrækkelige.

De midler, der er givet magistraten i hænde, kan vel hidføre en vis tilpasning af nye byggeprojekter til miljøets særlige karakter, men de kan ikke virke bevarende på de gamle bydele. Der findes i den nuværende lovgivning ingen mulighed for i det lange løb at hindre en ansøgt nedrivning af bygninger — botset fra de relativt få i henhold til bygningsfredningsloven af 12. marts 1918 i klasse A fredede bygninger.

Foreliggende ønsker om nedrivning må virke meget foruroligende. Den ene gamle bygning kan ventes nedrevet efter den anden, og hvis denne udvikling får lov til at fortsætte uhindret, vil det betyde tilintetgørelse af Københavns gamle bydele, bortset fra de enkelte i klasse A fredede bygninger, som da sikkert vil have mistet en stor del af deres værdi, når de kommer til at ligge imellem moderne huse.

Hvis det gamle København forsvinder, vil byen miste det særpræg, hvis værdi erkendes af stadig flere, og som berømmes af besøgende fra udlandet, der ud fra en sammenligning med mange andre storstæder verden over føler sig tiltrukket af charmen og den særlige atmosfære, der

hviler over Københavns gamle bygninger og gadebilleder.

I henhold til bygningsfredningsloven kan alene fredes enkelte bygninger, som har kunstnerisk eller historisk værdi og som regel er over 100 år gamle. En gennemgribende ændring af bygningsfredningsloven, således at den i fremtiden skulle kunne afgive hjemmel til fredning af hele gadebilledet eller bykvarterer ville være meget ønskelig, men forekommer magistraten næppe gennemførlig.

I erkendelse af at Københavns kommune ikke har indflydelse på de københavnske bygningsfredninger, og at bevaring af større dele af en by er et meget vigtigt byplanlægnings spørgsmål, finder magistraten, at der bør søges skabt hjemmel for den københavnske byplanmyndighed til at kunne træffe bestemmelse om bevaring af bebyggelse på områder, hvor nedrivning eller ombygning truer med at tilintetgøre Københavns gamle bydeles særprægede karakter og værdifulde gadebilleder.

Magistraten finder det uomgængeligt nødvendigt, at der nu gøres en aktiv indsats på dette felt.

Hvis der efter en ændring af byplanloven i en byplanvedtægt måtte blive truffet bestemmelse om bevaring af bebyggelse på visse områder, og det samtidigt blev fastsat, at bygninger inden for sådanne områder ikke må nedrives eller ombygges, forinden det er afgjort, at det offentlige ikke ønsker at erhverve dem, ville enhver nedrivning eller skæmmende ombygning straks efter lovændringens vedtagelse kunne standses ved et forbud i medfør af byplanlovens § 9.

Byplanlovens ekspropriationsbestemmelser i § 12 og bestemmelsen i § 14, hvorefter

en ejer af en ejendom under visse nærmere betingelser kan begære ejendommen overtaget af kommunen mod erstatning, måtte udvides til også at omfatte bevaring af visse bebyggelser som foran nævnt.

Hvis kommunen har måttet overtage en ejendom, vil denne kunne videresælges enten efter foretaget modernisering og restaurering eller med pligt for køberen til at foretage noget sådant samt med servitutforpligtelse til at opretholde og bevare bebyggelsen.

Da det er magistratens opfattelse, at der i denne sag ingen tid er at spilde, indstilles det til den ærede forsamling at tiltræde nedenstående forslag til ændringer i byplanloven, lov nr. 181 af 29. april 1938, jfr. jfr. bekendtgørelse nr. 242 af 30. april 1949, og at beslutte, at dette forslag fremsendes med forsamlingens anbefaling til boligministeriet med anmodning om, at forslaget søges ophøjet til lov:

Forlag til ændringer i byplanloven.

I § 2, stk. 2, indføres efter nr. 9 følgende nye punkt som nr. 10:

Bevaring af bebyggelse på områder, hvor nedrivning eller ombygning ville ødelægge

eller forringe gamle bydeles særprægede karakter eller værdifulde gadebilleder, idet det kan fastsættes, at bygninger for sådanne områder ikke må nedrives eller ombygges, forinden det er afgjort, at det offentlige ikke ønsker at erhverve dem.

Nuværende § 2, stk. 2, nr. 10 ændres til nr. 11.

I § 2 indsættes som et nyt 3. stk.:

Endelig afgørelse af om det offentlige ønsker at erhverve en bygning, der er omfattet af en i medfør af nr. 10 truffet byplanbestemmelse, skal være skriftlig meddelt vedkommende grundejer inden 1 år, efter at ansøgning i henhold til denne lovs § 2, stk. 2, nr. 10, om nedrivning eller ombygning er indgivet.

I § 12, 1. stk. indføres efter ordene „i øvrigt“:

—herunder af bevaringshensyn —

I § 14, 1. stk. efter ordet „arter“ indføres: eller der er truffet bestemmelse om bevaring af en bebyggelse i medfør af § 2, stk., nr. 10.

Sagen har været forelagt den samlede magistrat, og i henhold til dennes beslutning tillader jeg mig at fremsætte forslaget for den ærede forsamling.

L. Estrup.

Ch. Abrahamsen.

Bilag 2.

Udvalgsbetænkning vedrørende ændringer i byplanloven.

Til borgerrepræsentationen.

Ved skrivelse af 7. marts 1961 har magistraten fremsendt et af magistraten udarbejdet forslag til boligministeriet om visse ændringer i byplanlovens §§ 2, 12 og 14, hvorved der søges skabt hjemmel for kommunalbestyrelsen til at kunne træffe bestemmelse om bevaring af bebyggelse på områder, hvor nedrivning eller ombygning truer med at tilintetgøre Københavns gamle bydeles særprægede karakter og værdifulde gadebilleder. Magistraten har indstillet, at dette forslag fremsendes med forsamlingens anbefaling til boligministeriet med anmodning om, at forslaget søges ophøjet til lov.

I borgerrepræsentationens møde den 23. marts 1961 blev sagen henvist til byplanudvalget, der derefter har forhandlet forslaget under samråd med magistraten.

Under samrådet har magistraten fremhævet, at der som følge af konjunkturerne er fremkommet et betydeligt antal byggeplaner, som forudsætter nedrivning af bygninger i de gamle bydele. Da magistraten ikke i den gældende lovgivning har tilstrækkelig hjemmel til at hindre en ansøgt nedrivning af bygninger, har magistraten under indtryk af det foruroligende antal aktuelle planer om nedrivning skønnet det uomgængeligt nødvendigt, at de vedtagne administrative retningslinjer for bebyggelsens anvendelse og udformning i Københavns gamle bydele ved en henvendelse til lovgivningsmagten søges suppleret med lovbestemmelser, der kan modvirke nedrivning og ombygning, hvor sådanne projekter ville ødelægge eller forringe gamle bydeles særprægede karakter eller værdifulde gadebilleder.

Under samrådet har udvalget endvidere modtaget supplerende oplysninger om rækkevidden af de bestemmelser i den gældende

lovgivning, der hjemler mulighed for at modvirke nedrivning og ombygning. Magistraten har i denne forbindelse om saneringslovens § 27, stk. 2, oplyst, at denne bestemmelse kun i særlige tilfælde vil kunne anvendes, idet den forudsætter, at der foreligger en saneringsplan for området.

I anledning af en fremsat tanke om betimeligheden af i den foreslåede lovændring udtrykkeligt at angive, hvis skøn der ved en stillingtagen i forekommende tilfælde måtte være afgørende med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt nedrivning eller ombygning vil have de i forslaget nævnte konsekvenser, ønsker udvalgets flertal at bemærke, at en nærmere præcisering heraf må anses for uforuden under hensyn til bestemmelsen i byplanloven om, at boligministeren efter indstilling fra kommunalbestyrelsen kan godkende en byplan for kommunen eller en del af denne.

Udvalgets flertal, der er enig med magistraten i, at en udbygning af byplanlovens bestemmelser er absolut påkrævet, dersom kommunalbestyrelsen på effektiv måde skal være i stand til at bevare de gamle bydele i København, er endvidere af den opfattelse, at de foreslåede lovændringer også kan være af værdi andre steder i landet, og det er derfor flertallets håb, at lovgivningsmagten vil medvirke til, at sådanne bestemmelser gennemføres hurtigst muligt.

På det foreliggende grundlag skal udvalgets flertal herefter *indstille*, at borgerrepræsentationen tiltræder magistratens forslag til ændringer i byplanloven, og at magistraten bemyndiges til at fremsende dette forslag til boligministeriet med anmodning om, at forslaget søges ophøjet til lov.

Et mindretal (Helge v. Rosen) kan ikke tiltræde forslaget.

København, den 28. marts 1961.

Jørgen Bundvad.	Frank Christiansen.	Flemming Grut.	Toni Grøn.
A. Wassard Jørgensen.	Carl Petersen.	Karl Max Rasmussen.	Helge v. Rosen.
Børge Schmidt, formand og ordfører.	Vagn Støttrup.	Ib Tyregod	Frede Ørnebjerg.
		Egon Weidekamp.	

Forslag

til

Lov om nedslag i skatteansættelsen for folkepensionister m. fl.

Fremsat den 1. december 1961 af *finansministeren*.

§ 1. Ved skatteansættelsen af personer, der ved skatteårets begyndelse opfylder aldersbetingelsen for at oppebære folkepension, eller som oppebærer eller er kendt berettiget til at oppebære folke- eller invalidepension, pension i henhold til lov om pension og hjælp til enker m. fl., eller den i § 24, stk. 1, i lov om invalide- og folkepension omhandlede ydelse, skal der i selve ansættelsen gives et nedslag for nedsat erhvervsevne. Nedslag gives dog kun, såfremt den pågældendes skattepligtige indkomst ikke overstiger de nedenfor angivne maksimalindkomstbeløb. Nedslaget beregnes med de nedenfor anførte beløb, dog højst med forskellen mellem den pågældendes skattepligtige indkomst og maksimalindkomsten for den gruppe, til hvilken skatteyderen vil være at henføre efter nedenstående regler:

I *hovedstadsområdet*, hvorved i denne bestemmelse forstås:

Københavns, Frederiksberg, Gentofte,

Ballerup-Måløv, Birkerød, Brøndbyvester-Brøndbyvester, Dragør, Farum, Gladsaxe, Glostrup, Herlev, Herstedøster-Herstedvester, Hvidovre, Høje Tåstrup, Hørsholm, Lyngby-Tårnbæk, Rødovre, Store Magleby, Søllerød, Tårnby, Vallensbæk og Værløse kommuner:

Maksimalindkomst.....	8 200 kr.
Nedslag.....	3 000 -

I landets *øvrige kommuner*:

Maksimalindkomst.....	8 000 kr.
Nedslag.....	3 000 -

§ 2. Bestemmelserne i denne lov træder fra og med skatteåret 1962-63 i stedet for bestemmelserne i § 22 i lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten, jfr. lovbekendtgørelse nr. 206 af 13. juni 1961.

Stk. 2. Finansministeren fastsætter de nærmere regler for gennemførelsen af denne lov.

Bemærkninger til lovforslaget.

Siden skatteåret 1948-49 har der i de årlige ligningslove været optaget bestemmelser om nedslag i indkomstansættelserne for folke- og invalidepensionister samt for andre ældre skattepligtige med mindre indkomster. Nedslagsreglerne gælder for den indkomst, hvoraf såvel statsskatten som kommuneskatten beregnes.

Reglerne har ofte været ændret. Dels har man søgt at undgå, at forhøjelser i folkepensionen med-

Finansmin. j. nr. 2190-1961.

førte skattestigninger for personer, der ikke har anden indtægt end folkepensionen, dels har man tilpasset nedslagsreglerne efter de ændringer, der er gennemført i udskrivningsreglerne, navnlig forhøjelserne af de skattefrie mindstebeløb. Nedslagsreglerne er sidste gang ændret for skatteåret 1960-61.

Nedslagsreglerne vedrører i realiteten skatteberegningen, men af praktiske grunde er det ikke muligt at optage dem i udskrivningsloven, der jo

29 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

som regel først gennemføres umiddelbart før skatteårets begyndelse. Da reglerne erfaringsmæssigt ændres hyppigt, vil det heller ikke være praktisk at bevare dem i ligningsloven, efter at denne fra og med skatteåret 1962-63 er gjort permanent. Efter det foreliggende lovforslag skal nedslagsreglerne derfor overføres fra ligningslovens § 22 til en særskilt lov.

Samtidig foreslås der visse ændringer i reglerne. Disse ændringer har til formål at modvirke de skattestigninger, som ellers ville have ramt folkepensionister som følge af, at folkepensionen i 1961 har været højere end i 1960.

Efter forslaget forhøjes maksimalindkomsten i område B med 400 kr. og i område C med 800 kr., således at maksimalindkomsten i begge disse områder bliver 8 000 kr. Dette bevirker, at der efter forslaget kun bliver tale om to kommunegrupper, hovedstadsområdet og det øvrige land. I hoved-

stadsområdet foreslås maksimalindkomsten fastsat uforandret til 8 200 kr.

Hvis de for skatteåret 1961-62 gældende udskrivningsregler forlænges uændret for det kommende skatteår, vil de foreslåede nedslagsregler bevirke, at man stort set undgår skattestigninger for de folkepensionister, der ikke har anden indtægt end folkepensionen. Hvis to ægtefæller begge har folkepension, vil der dog kunne forekomme mindre stigninger i kommuneskatten — i almindelighed ikke over 10-15 kr. Sådanne stigninger vil kun forekomme i de kommuner, hvor kommuneskatten sætter ind allerede ved indkomster på 3 000 kr. eller derunder. Ved disse beregninger er der taget hensyn til de forhøjelser af folkepensionen for 1961, som er gennemført ved lov af 24. november 1961 om en særlig ydelse til invalide-, folke- og enkepensionister.